

Enkele sadduceeën,
die ontkennen dat er een opstanding is,
kwamen naar Hem toe en vroegen Hem:
'Meester, Mozes heeft ons het volgende
voorgeschreven:
als een gehuwd man kinderloos sterft,
moet zijn broer met de weduwe trouwen
en nakomelingen verwekken voor zijn broer.
Nu waren er zeven broers.
De eerste was gehuwd,
maar stierf kinderloos;
daarna trouwde de tweede broer
met de vrouw
en vervolgens de derde,
en toen de andere broers,
maar alle zeven waren ze kinderloos
toen ze stierven.
Ten slotte stierf ook de vrouw.
Wiens vrouw is ze dan bij de opstanding?
Alle zeven zijn ze immers
met haar getrouwd geweest.'

Jezus zei tegen hen:
'De kinderen van deze wereld
trouwen en worden uitgehuwelijkt,
maar wie waardig bevonden is
deel te krijgen aan de komende wereld
en aan de opstanding van de doden,
trouwt niet en wordt niet uitgehuwelijkt.
Zij kunnen ook niet meer sterven,
want ze zijn als engelen
en ze zijn kinderen van God
omdat ze deel hebben aan de opstanding.
Dat de doden opgewekt worden,
dat heeft ook Mozes al duidelijk gemaakt
in het verhaal over de doornstruik,
waar hij spreekt over de Heer
als de God van Abraham,
de God van Isaak en de God van Jakob.
Hij is geen God van doden,
maar van levenden,
want voor Hem zijn allen in leven.'

Lucas 20, 27-38

"Er is nog nooit iemand teruggekomen om
te vertellen hoe het daar is." Dat wordt
vaak gezegd, En terecht. Niemand weet
wat er is na de dood. En toch willen wij er
over praten. We hebben allerlei beelden en
dromen. Die ontlenen we natuurlijk aan ons
leven hier en nu. We hebben niets anders.
Paulus schreef: '*Nu zien we nog maar een
afspiegeling, een raadselachtig beeld,
maar straks staan we oog in oog. Nu is mijn
kennen nog beperkt, maar straks zal ik
volledig kennen, zoals ik zelf gekend ben.*'
(1 Korintiërs 13, 12)

*Enkele sadduceeën, die ontkennen dat er
een opstanding is, stellen Jezus op de
proef. Ze spreken over het leven na de
dood in termen van de 'wet van Mozes',
zoals die in dit leven van kracht is. Jezus
maakt duidelijk dat die manier van denken
en spreken niet geschikt is om te praten
over leven na de dood: wie waardig
bevonden is deel te krijgen aan de
komende wereld en aan de opstanding
van de doden, trouwt niet en wordt niet
uitgehuwelijkt. Zij kunnen ook niet meer
sterven. Het leven na de dood kunnen we
ons dus niet voorstellen als de ideale versie
van het leven voor de dood.*

Dan kunnen we enkel naar God kijken. *Hij is
geen God van doden, maar van levenden.*
Jezus verwijst naar Mozes. Bij de brandende
doornstruik zegt God aan Mozes: "*Ik ben de
God van je vader, de God van Abraham,
de God van Isaak en de God van Jakob.*"
(Exodus 3, 6a)

Wie wordt dan *waardig bevonden deel te
krijgen aan de komende wereld en aan de
opstanding van de doden?* Het antwoord
van Jezus is duidelijk: *voor Hem zijn allen in
leven. Maar welk leven? We willen het weten.*

Het leven van God noemen we 'liefde'. Zijn
naam is immers 'Ik zal er zijn voor jou'. 'God
is liefde' schreef Johannes (1 Johannes 4, 8)

Paulus schreef daarover: '*De liefde zal
nooit vergaan. Profetieën zullen verdwijnen,
klanktaal zal verstommen, kennis verloren
gaan – want ons kennen schiet tekort en
ons profeteren is beperkt. Wanneer het
volmaakte komt zal wat beperkt is
verdwijnen. Dit is wat blijft: geloof, hoop en
liefde, deze drie, maar de grootste daarvan
is de liefde.*' (1 Kor. 13, 8-10.13)

Als we over het komende leven willen
spreken, kunnen we dat best doen in
termen van liefde. Dan kunnen we ons
liefhebben hier en nu beleven als een
voorsmaakje van die grote liefde die ons
later te wachten staat. Johannes zet ons
daartoe aan: '*laten wij elkaar liefhebben,
want de liefde komt uit God voort. Ieder die
liefheeft is uit God geboren en kent God.*
*Niemand heeft God ooit gezien. Maar als
we elkaar liefhebben, blijft God in ons en is
zijn liefde in ons tot volmaaktheid
gekomen.*' (1 Joh. 4, 7-8.12) Zo mogen we
geloven dat door echte liefde het eeuwig
leven hier begint.

Dat alles zijn slechts schamele woorden om
te zeggen hoe wij durven dromen over
leven na onze dood. Maar ons kennen is
beperkt. Dus past bescheidenheid, zoals bij
Mozes: *Mozes bedekte zijn gezicht, want hij
durfde niet naar God te kijken.* (Ex. 3, 6b)

Nieuwsgierig zullen we sterven. Iemand zei
op zijn sterfbed: "Sterven, het is toch blind,
maar het zal wel goed zijn." Vertrouwen is
ook een manier van liefhebben.

Gij zijt mijn herder, God,
het zal mij nooit aan iets ontbreken,
zo durf ik geloven.

Gij geeft mij leven
als in een oase van groen,
aan de rand van het water,
daar is het goed rusten.

Zo kom ik telkens weer tot leven,
en kan ik verder trekken
op vertrouwde wegen,
Gij voor mij uit, God.
'Ik zal er zijn' is uw naam.

Al moet ik het duister in van de dood,
ik ben niet angstig,
U bent toch bij me,
onder uw hoede durf ik het aan.

Mag ik ooit thuis komen bij U, God?
Gij nodigt mij uit
aan uw eigen tafel,

Mogen geluk en genade
mij tegemoet komen, mijn leven lang,
en in uw huis, God,
tot in lengte van dagen.

Amen.

naar psalm 23

In het licht van Gods woord

Het zal wel goed zijn